MARIANA ZAPATA

Autorka romantických bestsellerů

Přeložila Romana Bičíková

NA VLASTNÍ KŮŽI

FRAGMENT

Na vlastní kůži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata
Na vlastní kůži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NA VLASTNÍ KŮŽI

MARIANA ZAPATA

přeložila
Romana Bičíková

FRAGMENT

Under Locke © 2014 Mariana Zapata
Translation © Romana Bičíková, 2026
Cover image © LightField Studios / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978–80–253-8010-9
ISBN e-knihy 978-80-253-8013-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-8022-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-8023-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Vím, že tohle není dost,
ale doufám, že pochopíte,
že tady by nestačilo ani nekonečno vděku.
Amando, Grace, Dell – děkuju,
že jste celou tu dobu se mnou.

Upozornění pro čtenáře:
V knize se objevují vulgarismy, násilí, sexuálně explicitní pasáže a další potenciálně citlivá témata. Pokud jste na podobný obsah citliví, zvažte prosím, zda je pro vás tento příběh vhodný.

KAPITOLA PRVNÍ

Jehly a špendlíky.

Vývěsní štít se nade mnou tyčil jako zlověstná předtucha.

Sakra. Sakra. *Sakra*.

Budu zvracet.

A nebude to takové to roztomilé ublinknutí, jako když jste miminko, u kterého se za rozkošné dá považovat i prdění. Tohle bude děs. Hnusná, prudká šavle jako z hororu.

A aby toho nebylo málo, hned jak si pobliju palubní desku svého dvacet let starého Fordu Focus, tak se rozbrečím. A stejně jako moje zvracení to bude hrůza. Nebude to elegantní pláč, ale unudlené bulení, a ještě u toho budu znít jako chrchlající pavián.

Bílá čísílka na hodinách v palubní desce přeskočila na 15:55.

Krucinál.

Žaludek mi udělal kotrmelec a do očí se mi draly slzy nervozity.

Co sis sakra myslela, Iris?

Odejít z jediného domova, který jsem kdy poznala. Přestěhovat se do Austinu. Bydlet u Sonnyho.

Když je člověk švorc, dělá zoufalá rozhodnutí. Vědomí, že můj bankovní účet pomalu krvácí a brzo umře, mě vyždímalo, sebralo mi všechno, co mě činilo mnou: hrdost, houževnatost a zjevně taky schopnost umět se rozhodovat.

Protože někdo, kdo umí dělat správná rozhodnutí, by nikdy nepřijal nabídku práce od někoho, jako byl Dex Locke.

Na hodinách naskočilo 15:56.

Roztřesenými prsty jsem vytáhla klíčky ze zapalování a vyklouzla z auta. Naštěstí jsem našla místo na parkovišti hned vedle trendy nákupního centra, v němž se Dexův podnik nacházel. Terakotová střecha a bíle omítnuté zdi moc neseděly k pověsti, jakou by motorkářský tetovací salon měl mít, a tenhle navíc stál přímo mezi realitní kanceláří a lahůdkářstvím.

Neměl by se spíš tísnit mezi striptýzem a podezřele působícím masážním studiem, kde masérky nabízejí bůhvíjaké služby?

Neměla bych si stěžovat, a ani jsem na to neměla moc nárok, to jsem věděla. Po šesti měsících bez práce neexistoval důvod, proč bych měla cítit cokoli jiného než vděk za to, že mi Sonny tohle místo našel. Nikdo neví, co je opravdové zoufalství, dokud mu na účtu nezbyde jen sto babek a jakákoli práce je v nedohlednu.

Tohle je nejspíš hlavní problém, když vystudujete umění na místní vysoké škole. Na nekvalifikované práce máte moc vysoké vzdělání, ale pokud se na vás neusměje štěstí, na žádné dobře placené místo vás nevezmou.

A na mě se štěstí rozhodně nesmálo.

Naopak, byla to právě moje smůla, co mě donutilo přeběhnout silnici k Jehlám a špendlíkům. Po očku jsem si prohlédla černou motorku Harley Dyna zaparkovanou přímo před vchodem. Až na barvu byla úplně stejná jako ta Sonnyho. Mladší bratranec motorky, na které se kdysi dávno prohánět můj táta.

Což ovšem nebyla cesta, kterou bych se chtěla vydat. Ani omylem.

Došla jsem ke dveřím z tónovaného skla, na nichž se velkými, tučnými písmeny v klasickém stylu skvěl název podniku.

Navalilo se mi.

Bože, kdyby máma věděla, co se chystám udělat, obracela by se v hrobě.

Když mi Sonny před dvěma hodinami volal, nadiktoval mi adresu a řekl, že tam mám být ve čtyři. Prohrabala jsem kufr s oblečením a natáhla si první košili, kalhoty a propínací svetr, které nevypadaly,

jako bych je vytáhla krávě z huby. Nebyla jsem si jistá, jak dlouho mi potrvá cesta na místo, kam mě poslal, a chození pozdě jsem nesnášela, takže jsem se snažila vypravit co nejrychleji.

Už tak dlouho jsem žila v podstatě na hranici chudoby, že mi to téměř připadalo jako zázrak.

Dokud nezmínil Dexovo jméno.

Ale copak jsem měla jinou možnost? Kvůli tomuhle jsem se přestěhovala do Austinu.

Nečekala jsem nic úžasného, upřímně řečeno jsem od zaměstnání nic převratného nepožadovala. Naprosto mi vyhovovalo sedět celý den na telefonu a pomáhat lidem rezervovat zájezdy na výletních lodí cestovky, v níž jsem pracovala předtím. Nebylo to zrovna záživné, ale co už. Kdysi dávno jsem se zapřísáhla, že si nebudu stěžovat na podružnosti, a nehodlala jsem s tím začínat zrovna teď.

Protože nuda a rutina znamená bezpečí.

Nudu a rutinu jsem znala od šestnácti, kdy jsem nastoupila do realitky, pak jsem pracovala v levných knihách, prodávala pilulky na hubnutí, hlídala psy, hlídala děti v dětském koutku a dělala administrativu v jedné lékařské ordinaci. Prostě jsem dělala, co bylo nutné, abych měla na placení účtů. Pokud to nebyla prostituce nebo vymáhání dluhů po telefonu, brala jsem, co bylo.

Jenže jsem nečekala, že budu pracovat pro nechvalně proslulého Dexe Locka. Muže, o němž jsem se za deset minut dozvěděla dost na to, aby mi bylo jasné, že to není žádný papež.

Měl špatnou pověst, která ho předcházela, pověst „zlobivého hocha“, a o tvrzení, že se polepšil, jsem dost pochybovala.

O tátovi jsme si taky mysleli, že se „napravil“, a jak to dopadlo?

K čertu s tím. Co nejhoršího se mi mohlo stát? Vyrostla jsem v rodině s kriminálníkem, motorkářem, a milovala jsem ho déle, než si zasloužil.

Můj nevlastní brácha byl taky motorkář, ale ne zločinec. A toho blbečka jsem měla ráda taky.

Znala jsem mnohem strašidelnější věci, než byl velkej zlej motorkář se záznamem v trestním rejstříku. Takže nové zaměstnání nebude ve srovnání s tím nic, že jo?

Jo.

„*Cajones*, Iris," řekla by mi babička svojí španělštinou se silným řeckým přízvukem, aby mi dodala odvahu. A tak jsem otevřela těžké lesklé dveře a vydala se vstříc tomu, co mě za nimi čekalo, ať už to bylo cokoli.

Okamžitě mě zalilo přirozené denní světlo, žlutooranžová záře proudící dovnitř okny zalévala desítky zarámovaných výstřižků z novin a časopisů pověšených na modře natřené stěně. Jeden článek okamžitě upoutal moji pozornost svým titulkem provedeným lesklými červenými písmeny: „Tetování roku".

Pod výlohou stály dvě malé pohovky potažené černou kůží a mezi nimi černě nalakovaný konferenční stolek. Naproti se tyčil dlouhý, moderní stůl ve stejném stylu jako stolek a na jednom jeho kraji byl počítač. Můj zrak sotva padl na dvě tetovací stanoviště hned za čekárnou, když se ozval mužský hlas: „Moment!"

Rychle jsem se rozhlédla a všimla si, že po levé straně jsou další dvě tatérská křesla.

Koutkem oka jsem zmerčila další zarámovaný článek, tentokrát s titulkem „Senzace budoucnosti: Locke a spol."

Mohla bych pracovat v tetovacím studiu?

Letmo jsem si vybavila, že mi na zaslaný životopis odpověděl jediný podnik, a dělat servírku ve striptýzovém klubu mě teda ani zdaleka nelákalo. Jedna moje kamarádka pracovala v kosmetickém salonu, kde prováděla klientům voskovou epilaci intimních partií. Jednou mi říkala, že některé věci, které viděla, do smrti nezapomene.

Takže jo, mohla.

Nemám na výběr.

„Ty jsi ta Sonnyho holka?" zazněl z chodby hluboký baryton a spolu s ním se ozvalo vrzání podrážek o dlaždice.

Bylo to jako ve zpomaleném záběru. Otočila jsem se a najednou mu stála tváří v tvář.

* * *

Nutno podotknout, že poprvé a naposledy jsem Dexe Locka viděla o týden dřív v Chaosu.

Do tohohle motorkářského baru mě prakticky násilím a manipulací dotáhl Sonny sotva dvě hodiny potom, co jsem přijela do Austinu.

Asi moc nepomohlo, že jsem se u něj prostě jen… zjevila.

Byl to v podstatě neplánovaný výlet. Dokud jsem neodevzdala klíče od svého bytu, neměla jsem tak docela jasno v tom, co udělám. Ne, že bych měla tolik možností. Buď jsem mohla jet k Sonnymu do Texasu, nebo se vydat do Clevelandu a přespávat u Lanie na gauči. Předtím jsem už s Lanie bydlela rok a věděla jsem, že teď žije u rodičů, takže bych tam bydlela i s nimi. Rozhodnutí zašít se k Sonnymu tudíž nebylo až tak těžké.

Spíš bylo nevyhnutelné.

Na druhou stranu mě naši drželi na východním pobřeží z dobrého důvodu. Důvodu, který jsem teď svým příjezdem vyhodila z okna a možná ho pro jistotu i spálila na uhel.

„Bude to sranda," tvrdil mi Sonny ze začátku.

„Spousta lidí si tě pamatuje z dětství," pokračoval, protože věděl, jak málo jsem schopná odolat jeho kouzlu.

Měl toho na srdci mnohem víc. „To, žes žila na Floridě, neznamená, že sem nepatříš. Narodila ses tady."

A já nána pitomá jsem je milovala, Willa i Sonnyho, i když ten byl jen můj poloviční brácha, a tak jsem mu to sežrala i s navijákem. Dovlekli jsme se do Chaosu, aby mě mohl přivítat v lůně rodiny, které jsem se odcizila.

Cestou jsem myslela jen na mámu. Bylo požehnáním, že už mě nevidí, protože jinak by mě zardousila holýma rukama, mačkala by mi krk a celou dobu by se u toho usmívala.

K mému překvapení to nebyla až taková hrůza.

V Chaosu bylo zakouřeno a vznášel se tu slabý pach moči a ne tak slabý pach piva. Byl to starý podnik se špinavými barovými pulty a odřenou prkennou podlahou, která nejlepší časy zažila nejspíš před pár desítkami let. Na opačné straně stály kulečníkové stoly, a jakmile jsem se nadechla, ucítila jsem – jo, to byla stoprocentně marjána. Byla jsem si celkem jistá – tak na devětadevadesát procent –, že uvnitř se kouřit nesmí, ale rozhodně jsem si před tou bandou potetovaných chlápků v kožených vestách nehodlala stěžovat.

Sonny se dmul jako pyšný páv a předváděl mě davu lidí, co možná nebyli úplně namol, ale byli na dobré cestě se totálně znemožnit. Hluční, extrovertní, vychloubační, mladí, staří, chlupatí, lysí, potetovaní, statní i střízlíci. Charakteristiky členů WMC obsáhly celé spektrum.

Sonny mě zavedl ke stolu uprostřed podniku, kde si ke mně z druhé strany přisedl jeho velmi blonďatý, velmi vousatý, velmi koketní kamarád jménem Trip.

Asi to bylo trochu zvláštní. Vyrůstala jsem jenom s Willem a tím, že jsem byla ta starší, musela jsem se o mladšího bráchu starat – tedy vyhrožovat lidem, že jim vyrvu orgány z různých tělních otvorů, pokud ho nenechají na pokoji. To já jsem byla ochránce, to já jsem mu utírala zadek, když byl ještě moc malý a při každém pokusu si bobky jen rozmazal ještě víc po zadnici.

Takže mít vedle sebe Sonnyho, který se staral, aby se ke mně jeho kamarádi moc nepřibližovali, a mračil se, kdykoli se na mě podívali pohledem, který se mu nezamlouval, bylo zvláštně příjemné.

V tom baru, který byl za ty roky tak prokouřený, že pach cigaret vzlínal ze dřeva kolem jako pot z kůže profesionálního sportovce, jsem seděla sotva minutu, jednu osamělou, umrněnou minutu. V baru, který patřil partě lidí, mezi nimiž mě moji rodiče nechtěli vychovávat. Trvalo to celých šedesát vteřin, než hlučný dav u dveří propukl v hurónský smích.

Trip zaúpěl, střelil po Sonnym pohledem a zavrtěl hlavou, jako by to, co se u vchodu odehrávalo, nebylo nic nového. „Tady má někdo krámy, co?“

„Zas to nepřeháněj, nemá PMS pořád.“ Loupl po mně očima. „Bez urážky.“

Zvedla jsem ruce a pokrčila rameny. „Ha.“ Tvrdit, že se během menzes neměním v náladovou zombii, by ode mě bylo pokrytecké.

Trip nad jeho poznámkou protočil panenky. „Jen říkám, Sone, že by člověk řek, že touhle dobou už bude mít všech pět pohromadě. Nemusel povinně na nějaký ty kurzy? Tam ho přece měli naučit i lepší triky než napočítat do deseti,“ uchechtl se a podíval se mi přes rameno. „Debil.“

Ta záplava indicií vynesla na hladinu moji vnitřní zvědavou šťouru. Kurzy zvládání vzteku? „O co tu jde?“ vyzvídala jsem spikleneckým šeptem.

„O nic, Ris.“ Sonny vrhl po Tripovi nasupený pohled. „Před nějakou dobou měl oplétačky kvůli napadení. Ale teď už je v pohodě.“

„Vždyť ani nevím, koho myslíte.“ Ať už mluvili o komkoli, dotyčný rozhodně neměl na čele vytetované „vztekloun“. Ještě jsem ho ani neviděla.

„Dexe.“

Jen jsem nad Tripovou odpovědí zamrkala.

„Locka?“ dodal, jako by mi to mělo napovědět. Nenapovědělo.

Sonny mi položil ruku na hlavu a zatřásl jí. „Z toho si nic nedělej, mrně. Určitě vás dřív nebo pozdějc představím.“

Tehdy jsem si jen pomyslela, že seznamovat se s někým, kdo je permanentně naštvaný, není něco, o co bych měla usilovat.

* * *

Hrudník a ramena.

Když jsem ho poprvé uviděla zblízka, připadalo mi, že ho tvoří hlavně elegantní vyrýsované trapézové a prsní svaly. Přes široká ramena se

mu napínalo těsné černé tričko s výstřihem do V a sotva zakrývalo tetování, které se mu od zápěstí táhlo po pažích a mizelo pod krátkými rukávy.

Už jen to mi trochu přivodilo mozkovou mlhu, i když jsem věděla, že musím hormony udržet na uzdě. Při okukování chlapů mi tetování nikdy nepřišlo jako nějak významná překážka, ale… podle toho, jak mi teď zátylek zalila vlna horka, se mi to nejspíš fakt líbilo. Na tuhle podívanou bych si koupila lístek do první řady.

Prohlížela jsem si ho, zatímco se ke mně blížil. Pod dlouhou, svalnatou rukou si nesl portfolio a já očima zabloudila k těm pár centimetrům čtverečním barevně potetované kůže, které odhaloval jeho výstřih. V Chaosu jsem od něj byla moc daleko, takže jsem z jeho tetování viděla jen pár barevných fleků.

Krucinál.

Měla bych být ráda, že v baru měl obličej schovaný pod kšiltem, takže jsem se očima mohla pást na nádheře jeho potetovaného trupu, aniž by mě rozptylovaly rysy tváře, ze kterých moje vaječníky zpívaly haleluja. Už jen ta široká ramena a žilnatá předloktí stačila, aby na nich leckterá holka ulpěla pohledem, ale ten obličej… Kristova noho. Do prdele práce.

Budu muset Santovi napsat, že chci pod stromeček jeho hodný dvojče.

„Ahoj," vypískla jsem. Sexy chlapi byli na vrcholu seznamu lidí, v jejichž přítomnosti se do mě dávala nervozita, takže jsem se chovala jako ještě větší blbka než obvykle. Jako by mě nestačilo rozhodit, že mám pracovat pro chlápka, co seděl za napadení. „Jo, jsem jeho ségra. Iris," opravila jsem ho. Můj úsměv byl nejspíš pěkně roztřesený. „Teda, přesněji řečeno nevlastní ségra."

Chlap s nejpohlednější tváří, co Bůh stvořil, na mě zamrkal.

Ajaj. Byl to fakt zatracený krasavec, takovým tím drsným, mužným způsobem. Ne jako ti týpci, které jsem občas potkávala u nás doma, co používali víc krémů na obličej než já. Vysoké, ostré lícní kosti, které vypadaly, že by rozřízly žulový balvan. K tomu silná, hranatá čelist

a tváře, které potřebovaly nejpozději včera oholit. Oči v barvě nejčistší modři byly hluboko zasazené nad nosem, který jen o chlup nebyl rovný. A jeho rty, panebože, bylo mi jasné, že už musely zažít milion polibků – byla by věčná škoda, kdyby ne. Tenhle chlap měl ty nejdokonalejší mužné rysy, co jsem kdy viděla.

Probodl mě nečitelným pohledem blankytných očí.

Udělala jsem snad něco špatně?

Sklopila jsem zrak ke svému oblečení: béžový propínací svetřík přes světle růžovou košili s krátkým rukávem, která nějakým zázrakem nebyla úplně zmačkaná – díkybohu za ty dary – a tmavě hnědé kalhoty. V něčem takovém bych dřív šla do práce úplně klidně. Podívala jsem se ještě jednou, jestli nemám někde nějaký flek.

Neměla.

Přesto na mě dál lhostejně zíral. Vypadal úplně jinak než ten podmračený, krvácející chlap, kterého jsem minulý týden viděla, jak za sebou z Chaosu táhne nějakou mrňavou blondýnu. Teď už měl jako připomínku té noci jen malý stroupek na kraji obočí.

„Jdeš pozdě."

Ehm, cože?

Zalétla jsem pohledem ke svým laciným, zářivě modrým hodinkám. Byly čtyři, na minutu přesně. „Aha. Myslela jsem, že mám přijít ve čtyři."

Tak to přece Sonny říkal, ne? Přehrála jsem si v duchu náš telefonát. Rozhodně jsem se nemohla přeslechnout.

Znovu mě sjel očima, výraz pořád stejně kamenný. Jeho tvrdá, pohledná tvář byla jako kus betonu. „Holka, já tady vedu podnik, a když tě sem vemu, prokazuju tím Sonnymu pořádnou laskavost. Tak bys mohla ty bejt tak laskavá a chodit včas."

Jen jsem šokovaně otevřela pusu.

Ten chlap se zbláznil nebo co?

„Omlouvám se," špitla jsem a po očku si prohlížela jeho černé vlasy, trčící zpod kšiltovky do všech stran. Já jsem si čas rozhodně nespletla,

tím jsem si byla jistá, ale k čemu by mi bylo se s ním hádat? Tenhle flek jsem potřebovala. „Opravdu jsem si myslela, že říkal ve čtyři." Věnovala jsem mu obezřetný úsměv. „Už se to nestane."

Ani se nenamáhal s odpovědí, jen mi pokynul dvěma potetovanými prsty a mávl, ať jdu dál, vstříc životu, o kterém jsem si nebyla jistá, jestli mi je souzený. „Tak sebou hni, nemám na tebe celej den."

KAPITOLA DRUHÁ

„A tohle musíš aktualizovat každej pátek, jasný?“

Jasný? *Jasný?*

Ne, ksakru. Nebylo mi to jasný.

Jak se někdo krucinál má naučit fungování účetního softwaru za necelých dvacet minut? Budu potřebovat, aby mi to někdo vysvětlil, protože já jsem neměla ánunk.

Nebyla jsem zdaleka blbá ani zbrzděná – nebo jsem si to aspoň ráda myslela –, jenže on celým programem letěl nadzvukovou rychlostí a myší klikal tak rychle, že to moje nebohé bulvy nestíhaly. V jednu chvíli mi vysvětloval cosi ohledně výdajů a vteřinu nato blábolil o ukládání souborů do jedné konkrétní složky. Pochytila jsem z jeho výkladu tak asi… půlku.

No dobře, realisticky spíš tak zhruba čtvrtinu.

Sklopila jsem oči k bloku, který mi přistrčil, když jsem s ním došla ke stolu, a chvíli jsem uvažovala, že mu řeknu, aby mi to ukázal ještě jednou a já si mohla udělat lepší poznámky. To přece nebylo úplně nemístné, ne? Jako, kdo se vůbec zvládne něco dokonale naučit na první dobrou? Já se taky naučila výrobník ledu na Sonnyho lednici ovládat až napotřetí.

A pak jsem k němu zvedla pohled. K Dexu Lockovi. Rozložitým trupem se nakláněl přes okraj tmavě hnědého stolu, zpod výstřihu na svět mrkalo jeho červené tetování a koutek jeho až překvapivě plných rtů se jen nepatrně zkroutil do strany… a já to vzdala.

„Jasný.“

Lhala jsem, až se mi od huby prášilo.

Zatracená zbabělá lhářka. Trapný.

Dex jen úsečně přikývl a klikl v počítači na složku s názvem „Právní souhlasy“. A zase se rozjel.

Odměřená slova, rázná přikývnutí, naprosto profi.

V jednu chvíli se narovnal a oznámil, že se jde „vychcat“, čehož jsem využila k tomu, abych se rozhlédla kolem, poprvé od chvíle, co jsem se sem přišourala jako zpráskané štěně. V Dexových čirých modrých očích se zračilo cosi jako netrpělivost, takže jsem sebou kecla na židli, kterou mi přitáhl ke stolu, a soustředila se na jeho výklad. Teď jsem ale konečně měla možnost trochu to tu prozkoumat.

Jeho kancelář vypadala úplně jinak, než bych čekala. Stěny byly omítnuté jasně bílou barvou a v podstatě holé, až na dva zarámované obrazy a… to v rohu byly televizní obrazovky? Možná. I když mi nepřipadal jako někdo, kdo by přes den čučel na seriály.

Jako první mě ale upoutaly ty pestrobarevné obrazy. Na jednom byla zuřivě rudá chobotnice, vyvedená nejspíš olejovými barvami, jejíž chapadla se kroutila a svíjela v protínajících se liniích. Byla tak zářivá a jako živá, až mi skoro připadalo zvláštní, že je uvězněná na papíře.

V druhém rámu hned vedle chobotnice byl obraz namalovaný černým inkoustem. Byla to bezchybně nakreslená replika znaku Widowmakers Motorcycle Club, který jsem celé ty roky vídala na tátově bicepsu. Znaku, který až do chvíle, než jsem přijela k Sonnymu, symbolizoval ty údajně strašlivé věci, kterých jsem byla uchráněna.

Strašlivé věci, o nichž mi máma vykládala, aby mi nahnala hrůzu, ale tuhle myšlenku jsem zaplašila a dál se rozhlížela kolem. Vzpomínky na mámu si nechám na jindy. Už tak zabírala v té části paměti, kterou jsem jí vyhradila, tolik místa. Místa, do nějž jsem se nechtěla nechat vtáhnout. Ne teď.

Zbytek nevelké kanceláře tvořil velký psací stůl, dvě stejné polstrované židle a kartotéka tyčící se v jednom rohu. Bylo tu skoro dokonale čisto, vznášel se tu jen lehký pach cigaretového kouře.

Hm.

„Co je, smrdí ti to tady?“ zeptal se ode dveří ten hluboký, zastřený hlas, který jsem už hodinu poslouchala.

Zvedla jsem hlavu a usmála se na něj. Opětoval mi ten úsměv? Ne. Ale tím jsem se nenechala rozhodit a jen jsem pokrčila rameny. „Ty kouříš?“

Dex nasál vzduch tak zhluboka a dlouze, až mi připadalo, že ten nádech trvá aspoň minutu. „Když se mi chce.“

Skoro jsem nakrčila nos. Skoro. Protože jsem kouření nesnášela, ale ten náznak pachu cigaret mě asi nijak omezovat nebude. A tak jsem jen kývla, s pohledem upřeným na tmavou kšiltovku s logem Rangers, kterou si stáhl do čela, takže mu zpod ní trčely jen konečky havraních vlasů. Došlo mi, že mám pořád vlhké ruce – od chvíle, co jsem vystoupila z auta, se mi nepřestaly potit, a tak jsem si je otřela do kalhot.

Dex zamrkal a prolomil ticho. „Máš legální občanku?“

Ony snad existovaly i nelegální občanky? Hm, ne, na to se radši nahlas ptát nebudu.

* * *

Z Jehel a špendlíků jsem ten večer odcházela v sedm. Během asi tří hodin jsme prošli celý postup, jak mám používat objednávkový systém a kalendář na počítači, a to se z jeho strany neozvalo nic víc než maximálně dvouslovné instrukce nebo zabručení, a stihli jsme i maratonský běh od účetního softwaru až po zadávání mezd. Potom Dex ukázal na digitální foťák na kraji stolu a prohlásil, že z něj každý den musím přetáhnout fotky do počítače a uložit je na harddisk.

Zeptala jsem se, kam přesně je mám ukládat. Stačil jeden pohled na jeho opět zkroucené rty a bylo jasno. Bez dalšího ceknutí jsem přikývla.

Pak mě provedl a ukázal mi, kde je co v salonu poschovávané: tetovací barvy, jehly, rukavice, lahve s vodou, papírové utěrky, dezinfekční sprej,

čisticí prostředky, prostě všechno. Krátce mi popsal, jak odhadnout čas jednotlivých sezení. Jak řešit neobjednané zákazníky. Co klientům říkat a co jim naopak neříkat. Zmínil se, že včetně něj ve studiu pracují čtyři tatéři. Jediný další člověk, kterého jsem potkala, byl milý holohlavý chlapík jménem Blake, který měl v hustém černém obočí dva piercingy a pestrobarevná tetování mu sahala až k čelisti.

Nepřipadalo mi to až tak složité.

Pořád jsem sice moc nevěděla, co si o téhle práci – natož o Dexovi, který se za celou dobu ani jednou neusmál – myslet, ale co už. Nebyl to typ zaměstnání, z kterého bych skákala radostí do stropu, ale ani jsem neměla nahnáno z toho, že se sem musím nazítří vrátit. A pohled na stav bankovního konta mi znovu potvrdil, že jinou možnost stejně nemám.

Musela jsem brát, co je, krucinál.

Navíc na tom podniku bylo něco, co mě zaujalo. Možná protože jsem čekala nějaký zavšivený pajzl plný starých, smradlavých chlapů, co se spolu perou kvůli starým bábám a tělo mají tak chlupaté, že by se tomu skoro dalo říkat srst.

Na druhou stranu, splňoval snad Sonny moji představu motorkáře? Sonny se svojí posedlostí herními konzolemi. Sonny, kterého jsem jednou ráno nachytala, jak zalévá svoje pokojové rostliny. Sonny, který mi bez mrknutí oka připravoval jídla z tofu.

Ne, nebyl to typický motorkář.

A tak jsem se snažila svoje obavy zahnat a přijmout fakt, že možná vůbec nejsou na místě. Možná.

* * *

Když jsem o pár minut později zaparkovala před Sonnyho domem, jeho motorka – elegantní temně rudý Harley, který stál snad víc než moje auto – už stála na příjezdové cestě. Sonnyho dům byl jednopatrový a stál ve starší čtvrti, kde bydlela povětšinou nižší střední třída.

V domech po obou stranách ulice bydlely rodiny a mladé páry, hlučné a v jednom kuse v pohybu.

Moc se mi tam líbilo. Po tolika letech v bytě, kde byly stěny tak tenké, že jsem slyšela každé slovo každého seriálu, co si pouštěla moje sousedka, mi tohle místo připadalo zatraceně skvělé. Sonnyho dům byl natřený tmavě béžovou barvou, předzahrádka by byla hezká, kdyby sekal trávu častěji než jednou za uherský rok, ale hlavně tu bylo útulno. Než jsem zadala jeho adresu do navigace, ani by mě nenapadlo, že by mohl bydlet na takovém místě. Ne, že by byl zrovna ras na pořádek, ale nevypadalo to tu ani jak ve chlívě. Ačkoli šůrování podlahy mi zabralo dva dny, protože ji od chvíle, kdy ten dům před sedmi lety koupil, nevytíral nejspíš ani jednou.

Vytáhla jsem klíč, který mi dal, když jsem se zjevila na jeho prahu, a odemkla si. Za zdí vyřvávala televize.

Sonny se rozvaloval ve svém oblíbeném křesle. Jen co jsem za sebou zavřela, vycenil zuby v úsměvu, předklonil se a sevřel v ruce svoje ovládání k playstationu. „Takžes to přežila, Ris?“ zeptal se a zubil se tak široce, že mu pod hustým, zrzavým plnovousem cukaly obličejové svaly.

Ta podoba mě zasáhla jako blesk z čistého nebe. Kdy začal vypadat, jako by našemu tátovi z oka vypadl? Ne, že bych se ho na to nahlas zeptala, leda bych si zrovna chtěla koledovat o pořádné štípnutí.

Místo toho jsem se ušklíbla a plácla sebou na gauč, který stál kolmo ke křeslu. „Ale s bídou.“

Sonny se zasmál, hlubokým, hlasitým smíchem. Zase celý Curt Taylor. Dumala jsem, jestli si je vůbec vědom toho, jak moc jsou si podobní. Nejspíš ne. Zažila jsem našeho starouše jen deset let, než zase zvedl kotvy, a i to bylo o deset víc, než zažil Sonny. A i když jsem ani já už tátovi zrovna nefandila, Sonny ho přestal mít rád o dost dřív. Mizerný táta, co se objeví jen jednou za rok, rozhodně žádné metály čekat nemůže, natožpak otec, co zničehonic opustí ženu a dvě děti a slehne se po něm zem.

Jakkoli jsem chtěla, udržela jsem se a neříkala mu v duchu hajzl. Slíbila jsem si, že toho nechám. Jen další slib v řadě mnoha slibů, co jsem si za tu dobu dala.

„On je prostě takovej," opakovala mi pořád dokola babička, navzdory tomu, jak moc jsme máma a já chtěly jeho povahu přemoct a zkrotit.

Naprosto jsme ignorovaly fakt, že nejde bojovat proti něčím instinktům, i když jsou strašné a působí lidem, které měl mít rád, jen bolest a utrpení.

„Já věděl, že ty to tam s ním vydržíš až do zavíračky," pronesl Sonny hlasem, který patřil jen a jen jemu a ani trochu nepřipomínal tátův chraplák. Díkybohu.

Tak počkat.

„Jak to myslíš?" Najednou jsem měla pocit, že mě můj bratr předhodil hladovým pokérovaným vlkům – teda jednomu konkrétnímu vlkovi –, a to zcela schválně.

Sonny přimhouřil oříškové oči – tuhle barvu jsme od chlapa, co nás zplodil, zdědili oba – a probodl mě pohledem. A pak zakašlal. „Před tebou jich už pár bylo, mrně."

„Mrně" mě oslovoval už tak dlouho, že mě to dávno nevyvádělo z míry. A i kdyby, jakmile bych se ohradila, nejspíš by mi tak říkal ještě častěji. Mnohem víc mě teď rozhodil pocit, že přede mnou něco tají. „A?"

„Většina z nich zdrhla po prvních pár slovech, natož po pár hodinách." Znovu mi věnoval líné pousmání. „Ale já věděl, že ty to dáš."

Tentokrát jsem na něj zamžourala já. Sonny mi předtím nikdy nelhal. Naprosto se nestyděl za nic, co si myslel nebo dělal. Když už, tak to já jsem před ním pár věcí tajila až do posledního okamžiku, a někdy i potom, a přesto mi všechny lži vždycky odpustil. Ačkoli to občas chvíli trvalo. Nečekala jsem, že zrovna teď mi začne věšet bulíky na nos.

„On podle mě není s ničím moc spokojenej."

Sonny se uchechtl. „Trip mi posledně říkal, že už tam měl na pohovoru na tu pozici šest lidí."

Šest lidí? A jéje.

Než jsem se stihla zacyklit na tom, že už vykopl šest jiných lidí, strčil mi Sonny do ruky ovladač ke konzoli a kývl hlavou k masivní širokoúhlé televizní obrazovce zavěšené na zdi. Možná se tím snažil změnit téma, ale nad tím jsem moc nedumala. „Ty přežiješ všechno, mrně, co?“

K čertu s ním. Přesně tahle slova jsem používala pokaždé, když se přede mnou zničehonic objevilo rozcestí.

KAPITOLA TŘETÍ

„Takže ses sem přestěhovala z Floridy?“

Usmála jsem se a koutkem oka loupla po Blakeovi, který se ležérně rozvaloval na prázdné pohovce před recepčním pultem.

Byl to můj druhý den v Jehlách a špendlících. Když jsem za deset minut čtyři dorazila, Dex už na mě čekal. Na slunečním světle jeho tetování ještě víc vynikala v kontrastu s jeho hladkou, lehce opálenou kůží. Odstíny modré, červené a černé barvy sváděly boj, o němž jsem si byla jistá, že ho ani jedna z barev na tak majestátním těle nevyhraje.

Těle, které bylo skoro dokonalé a zhruba metr devadesát vysoké.

Proč nemohl být aspoň ošklivý? Řešit netrpělivého ošklivce by bylo mnohem snazší než netrpělivého sexy krasavce.

Stál před budovou a já netušila proč. Měl klíč, klidně mohl jít dávno dovnitř, ale ptát se ho na to by bylo k ničemu. Čím míň spolu budeme mluvit, tím líp, říkala jsem si.

Opíral se o nahrubo omítnutou zeď oddělující Jehly a špendlíky od realitní kanceláře vedle. Mezi dvěma prsty svíral cigaretu, zhluboka potahoval a zíral přímo před sebe. Stejně jako včera na sobě měl přiléhavé černé triko, které se mu napínalo přes hrudník a ramena, a vyšisované džíny jen trochu světlejší barvy, co mu obepínaly nohy.

Moc pěkné nohy. Silná stehna. Ale nesměla jsem zapomínat, že jsou to stehna pěkného kreténa.

„Dobrý odpoledne.“ Sotva jsem to vyřkla, nejradši bych si nakopala. Fakt jsem mu zrovna popřála dobré odpoledne? Trapas, absolutní trapas, Iris. Musela jsem z hlavy vytřepat myšlenky na jeho stehna a na

to, jak moc je mi stydno. Přitiskla jsem si kabelku k hrudi a vyloudila na tváři sevřený úsměv.

Jakmile jsem k němu došla dostatečně blízko, střelil po mně pohledem a pak se podíval na hodinky. „Já nerad čekám." Ještě jednou si potáhl z cigarety, upustil ji na zem a rozdrtil pod podrážkou motorkářských bot.

Cože?

Na zlomek vteřiny mě popadlo nutkání se taky podívat na hodinky, ale odolala jsem. Věděla jsem, kolik by ciferník ukazoval: za deset minut čtyři. Ne čtyři hodiny. Tři hodiny a padesát minut. Tak o čem to ten psychopat mlel?

„Jdu o deset minut dřív," opáčila jsem a zastavila se na metr a půl od něj, abych nemusela dýchat cigaretový kouř.

Dex povytáhl obočí. „Jo, a já už tu deset minut stojím."

Na rtech mě zašimralo drzé odseknutí, svádělo mě, abych mu na tu provokaci skočila a oplatila mu stejnou mincí. Ale to jsem nemohla. Nemohla jsem riskovat, že naštvu chlapa, který nemá trpělivosti, ani co by se za nehet vešlo, ale zato drží v rukou moji budoucí výplatu. A tak jsem ztěžka polkla a jen si v duchu letmo přála, aby co nejdřív dostal pořádný průjem.

„Dobře."

Bože, byla jsem fakt jak rohožka.

Dex strčil ruku do kapes džínů, vytáhl klíče, ještě jednou mě sjel pohledem od hlavy k patě a potom zvedl hlavu. „A už sem nenos takový fajnový hadry. Já vím, že nemáš žádný kérky, ale nemusíš vypadat jak jeptiška."

Fajnový? Většinu oblečení jsem nakupovala ve výprodeji.

Než mi jeho urážka mého oděvu dotekla do mozku, Dex odemkl dveře a vešel dovnitř.

Možná mi mělo vadit, že mi přikázal, že nemám nosit svoje vcelku ležérní oblečení, ale vlastně mi to nevadilo. Hlavně jsem se ale nemohla nechat vytočit. Cítila jsem se jen odevzdaně a trochu zpruzeně.

Šla jsem za ním. Dex už byl v půlce chodby a jen na mě cestou ke kanceláři houkl: „Běž nahrát fotky za poslední tejden."

Věděla jsem, co dělám? Ne.

Prostě jsem připojila foťák k počítači a díky svým vyzvědačským schopnostem – a možnosti „vyhledávání" – jsem zjistila, kam těch pětatřicet fotek mám přetáhnout a jak je roztřídit.

A přesně to jsem zrovna dělala, když do studia nakráčel Blake, plácl sebou na gauč a zeptal se mě na Floridu, jako bychom byli staří známí.

Na jeho otázku jsem odpověděla kývnutím a ani jsem se nepozastavila nad tím, odkud ví o mém předchozím bydlišti. „Jo, z Miami, teda vlastně spíš z Fort Lauderdale. V Miami je moc draho." To byla pravda. Naprostá. Absolutně nad finanční možnosti někoho, kdo pracuje v zákaznické podpoře. A ještě víc nad finanční možnosti dvou nezaměstnaných holek, což mi jen připomnělo, že se musím Lanie brzo ozvat.

Blake zahvízdal. „Do Miami jsem vždycky chtěl vyrazit. Proč by ses sakra odtamtud stěhovala sem?"

Nechtěla jsem riskovat, že si to vyloží jako nezdvořilost, a tak jsem se nezasmála. „Tam, kde jsem pracovala, začali propouštět, a protože jsem byla celkem nová, šla jsem jako první. Jinou práci jsem si bohužel nenašla, věci se na sebe začaly nabalovat, a tak mě napadlo, že bude lepší –" Přijet sem a somrovat u bráchy? „Přijet sem. Pan Locke zná mého bráchu."

Blake vyprskl halasným smíchem. „Pan Locke?" Znovu se zachechtal. „Prosím tě, říkej mu Dex."

S úsměvem jsem pokrčila rameny. Vždyť mi sám nespecifikoval, jak mu mám říkat, a navíc mi sice připadal docela v klidu, ale rozhodně jsem ho nechtěla naštvat tím, že ho oslovím způsobem, jaký si nepřeje. Mému poslednímu šéfovi by praskla cévka, kdybych ho neoslovovala „pane".

Čímž si podle mého soudu naprosto zasloužil, že jsem mu za jeho zády přezdívala hovado.

„Když jsem byl posledně v Chaosu, zaslechl jsem, že za Sonnym přijela na návštěvu jeho ségra, nebo tak něco," prohodil Blake.

„Ty jsi… taky členem klubu?"

„Ne," odsekl okamžitě a tvář mu zrudla čímsi, co nejspíš byl stud za to, jak rychle mi dal zamítavou odpověď. „Jenom Dexe už dlouho znám. Nic víc. Znám všechny tyhle kluky." A pak mě zasáhl přímo na solar. „Ale tvýho tátu jsem nikdy nepotkal, jen jsem o něm slyšel."

Měla jsem co dělat, abych se jen usmála, jako by o nic nešlo, i když šlo o hodně. Taková hloupost. Byla jsem přece už velká holka, neměla bych se tím nechat rozhodit. Zažila jsem toho už dost, abych se nestarala, kde je nebo s kým se stýká, když se ani neobtěžoval zůstat v kontaktu s vlastními dětmi.

Jenže mě to vždycky znovu sebralo.

Už nějakou dobu jsem na něj myslela maximálně jednou do roka a najednou mě zas ze všech stran bombardovaly připomínky někoho, na koho bych radši zapomněla.

A Blake mi to nejspíš viděl na očích, protože se zatvářil provinile.

„Dojdu si pro pití, chceš něco?" zeptal se a vstal.

Takže chtěl utéct z trapné situace? Tenhle Blake se mi docela líbil.

„Ne, dík."

Pokrčil rameny a o chvíli později obešel stůl, v tričku s logem kapely Meshuggah, které mu viselo z ramen, a vytahaných vyšisovaných džínách, a zmizel mi z dohledu.

V elegantních černých kalhotách a světle fialové blůze s tříčtvrtečními rukávy, která plně zakrývala všechny moje fyzické přednosti i vady, jsem si připadala jako stará babka.

Prostě se mi nechtělo vysvětlovat, co mám s rukou. Po konverzaci o mé paži se všechno vždycky změnilo.

Dokud budu moct nosit dlouhé rukávy, povede se mi výbuch téhle nálože aspoň na chvíli oddálit.

* * *

Poslední hodinu jsem jen tupě zírala na monitor. Poznámky, které mi skoro před dvěma hodinami donesl Dex, se mi jen němě vysmívaly.

Měla jsem ho ještě včera požádat, aby mi ovládání toho programu znova vysvětlil.

Tak asi půlka mi šla docela v pohodě. Zápisky, data, věci, které se daly celkem odhadnout. Jenže teď jsem ten samý spreadsheet prošla už dvakrát a odpřisáhla bych, že dvě čísla byla jiná než původně.

Do hajzlu.

Měla jsem dvě možnosti: jít Dexe poprosit o pomoc, anebo si najít nějaká videa s návodem, jak se tenhle účetní software používá, protože pod tlačítkem „Pomoc" se neskrývala taková pomoc, v kterou jsem doufala.

Když nad tím tak přemýšlím, nevím, co mě přimělo jít za Dexem, místo abych si protrpěla třicetiminutový tutorial.

Prostě jsem vstala a zamířila do jeho kanceláře, se stejným nutkáním na zvracení jako včera.

Sakra. Sakra. Sakra.

Se složkou v prstech jsem se zastavila před prahem otevřených dveří. Dex seděl za stolem a tam, kde byla včera klávesnice, měl rozložený list papíru. Zíral na něj, dvěma prsty si tiskl kořen nosu a v druhé ruce pohupoval tužkou.

V hloubi duše jsem věděla, že toho budu litovat. Byla jsem si tím stoprocentně jistá.

„Ehm, Dexi?"

Dvě inkoustově modré oči se zvedly od papíru a upřely na mě bezvýrazný, lhostejný pohled. „No?"

Musela jsem polknout, aby se mi nenavalilo. Zvedla jsem modrou složku a moje zrádné rty se rozvlnily v nervózním úsměvu. „Mám trochu potíže s tím programem, cos mi včera ukazoval, a tak jsem se chtěla zeptat, jestli bys mi to nemohl předvést ještě jednou?"

Neodpověděl, jen mě dál probodával nekonečným, soustředěným pohledem.

A já ze sebe dál chrlila blábolivá slova. „Jenom to nechci ještě víc podělat."

Dex zamrkal tak pomalu, že mi ten okamžik připadal jako celý den. Svěsil ruku, kterou si tiskl nos, a z hlubokých hlubin ukrytých pod jeho masivními hrudními svaly a plochými břišáky se mu vydral dlouhý povzdech. „Ty už jsi to podělala?"

Třikrát sakra.

Už jsem se usmívala u horších věcí, než byl Dexův hněv, takže nebylo překvapením, že moje nervózní uculování nepominulo ani teď. „Možná jsem to trochu podělala, ale ještě jsem nic neuložila. Proto jsem doufala, že bys mi mohl pomoct."

Zvedl zářivé oči ke stropu a pak je zavřel. „To mě poser. To mě poser."

Čtyřikrát sakra.

Možná jsem se měla omluvit za to, že ho s tím otravuju, ale necítila jsem tu potřebu. Fakt jsem tak docela nevěděla, co vlastně dělat, ale soudila jsem, že když ho teď požádám, aby mi to vysvětlil, místo abych čekala, jaký průšvih z toho později vyleze, ušetřím mu dost času.

„Holka, už jsem ti to přece ukazoval včera. Nemám čas tě kurva vodit za ručičku, jasný?"

Co to sakra mělo být?

Zalila mě vlna čehosi, co nebyl tak úplně stud nebo hanba. Nebyla jsem si jistá, co je to za emoci, ale zanechala mi na kůži hnusný, ulepený pocit.

„Ukážu ti to ještě jednou, ale pokud nezvládneš něco tak primitivního jako tenhle program, tak tady nemáš co dělat. Já tu potřebuju někoho, kdo mi s věcma pomůže. A nemám čas pomáhat někomu, kdo má pomáhat mně, je to jasný?" pronesl tím ostrým, úsečným tónem, kterým by se dalo řezat dřevo.

Bezděky jsem sevřela ruce v pěst a v krku se mi udělal knedlík. Byla jsem bezpáteřní malá sralbotka. Kde se to ve mně vzalo?

Obvykle jsem byla spíš pasivní. Dobře, úplně pasivní, ale dokázala jsem si i stát za svým. Věděla jsem, kdy říct ne. Poznala jsem, když se

mě někdo snažil využít. A takhle jsem dopadla. Nechala jsem svého šéfa, aby se na mě naštval, protože se mi nepodařilo pochopit něco na první dobrou.

Takže tahle bezpáteřní malá sralbotka si poslušně sedla vedle Dexe, který v tuhle chvíli mrskal verbálním bičem, a nechala ho, aby jí ještě jednou vysvětlil a názorně předvedl ovládání toho zatraceného softwaru.

Zdálo se, že tentokrát jdou slova jedním uchem tam a pak se zavrtají hluboko do mojí paměti. Celých patnáct minut jeho výkladu jsem jen kývala hlavou, upírala oči do monitoru a vyhýbala se jakékoli formě komunikace.

Jakmile bylo po výkladu, odpelášila jsem zpátky ke svému stolu a začala znovu pracovat na té samé tabulce. Jen jsem zamumlala „dík" a stáhla ocas mezi nohy. Zahanbení a vztek nebyly zrovna moje nejoblíbenější emoce. Nebyla jsem ani schopná se mu podívat zpříma do očí.

Potom jsem se zaměstnala tím, že jsem se Blakea zeptala, jestli mu můžu s něčím pomoct. Ukázal mi, jak sterilizovat lahve, které používali na vymývání inkoustů. Pak mi ukázal, kde mají tatéři vizitky, jak používat tetovací tiskárnu, kde jsou katalogy, podle nichž se objednávají zásoby – pověděla jsem mu, že to ještě taky neumím, a on se jen zazubil a slíbil, že se to brzo naučím.

Bylo skoro osm a v salonu nebyla ani noha. Dex ještě nevylezl ze své kanceláře a Blake se vypařil už před pár minutami. Zachtělo se mi urgentně na záchod, a tak jsem pospíchala k záchodům a ignorovala otevřené dveře Dexova kanclu. Vyřídila jsem, co jsem potřebovala, zavřela za sebou dveře a přemýšlela, kdy se Dexe budu moct zeptat, v kolik si můžu udělat pauzu. Donesla jsem si s sebou sendvič s džemem a burákovým máslem, čekal na mě v kabelce –

„Tohle by přece zvládl i totální idiot."

Dlážděná podlaha nesla hlasitou ozvěnu konverzace chodbou až ke mně. V hlubokém barytonu jsem poznala Dexův hlas a sevřel se mi žaludek.

Pak se ozval smích. Taky jeho. „Mně je ukradený, jaká je to roštěnka. Já si nechci zašoustat, potřebuju někoho, kdo tady bude dělat ty sračky, co já dělat nechci," vrčel. „Jak těžký je najít nějakou spolehlivou cuchtu, co by mi tu vypomohla?"

Na zlomek vteřiny jsem jen strnula. Jeho slova se mi vpíjela do kůže, poháněla moje krvinky a zjevně dosáhla až k mým slzným kanálkům.

On si myslel, že jsem totální idiot? Jen proto, že jsem se ho na něco zeptala?

Nebyla jsem blbá, to jsem věděla. Vůbec jsem o tom nepochybovala. Vysokou jsem vzdala, protože jsem na ni neměla peníze, ne protože bych nebyla dost chytrá. A i když jsem tehdy v cestovce měla šéfa, co byl hovado, aspoň se choval férově. Byl to vůl, jen trochu příliš horlivý a tvrdě pracující vůl.

Ale nikdy mě takhle nerozhodil. Teď jsem tu stála na chodbě jako trapná husa a bylo mi do pláče. Na druhou stranu, já jsem měla slzy na krajíčku pořád. Brečela jsem, když jsem byla šťastná, smutná, nadšená nebo frustrovaná ze života. Nesnášela jsem to. Hlavně v tuhle chvíli.

Protože věci jako Dexův pokřivený názor bych si neměla brát k srdci. Výplatu jsem potřebovala skoro víc než kyslík. Nemělo by mi záležet na tom, co si o mně nějaký motorkářský trestanec myslí, hlavně, když mi zaplatí, no ne?

Jasně. Tak proč jsem měla pocit, jako by mě někdo bodl nožem do břicha?

KAPITOLA ČTVRTÁ

Po vyslechnutí té Dexovy konverzace, ať už mluvil s kýmkoli, jsem si nejmíň třikrát zkontrolovala stav na bankovním účtu. Částka bohužel zůstávala pořád stejná.

Sedmdesát osm dolarů a třicet devět centů zpečetilo můj osud.

Potřebovala jsem natankovat, nakoupit jídlo, aby za potraviny nemusel pořád platit Sonny, a za dva týdny jsem musela zaplatit účet za mobil. A to jsem ani nemluvila o kreditní kartě, na kterou jsem na úvěr nakupovala cestou do Texasu. Měla jsem na výběr? Moc ne.

Moje jediná možnost byla spolknout ten hnusný pocit, co se mi dral do krku při každé vzpomínce na Dexova krutá slova. Takhle hluboko jsem klesla? Vesmír přece nemohl být až tak nemilosrdný.

Ne, nemohl. Přece mě pár operací nemohlo dovést až k práci pro chlapa, který mě nazval totálním idiotem. A to jsem nehodlala lpět na tom ostatním, co o mně řekl.

Nebreč, Iris.

Občas je potřeba přinášet oběti, to jsem věděla. Potom, co od nás táta odešel, jsme se přestěhovali z domu do bytu, prodali auto a koupili si menší a horší, přestali jsme taky chodit do restaurací. A to bylo předtím, než mi vesmír a všechny jeho přísliby pohádkově šťastného konce vybouchly přímo do ksichtu. Život byl občas krušný a neexistoval žádný film ani kniha, které by vás na jeho ukrutnost mohly připravit.

Možná kromě toho televizního seriálu o zombie apokalypse, kde všichni pořád umírali. Ten to zobrazoval docela přesně.

Kdyby mi tuhle práci dohodil Will, neměla bych teď problém vztyčit prostředník a odejít středem. Věděla jsem, že by mi odpustil, kdybych mu udělala ostudu. Dlužil mi to za to, jak jsem se musela celé roky ohánět, aby měl jídlo a oblečení. Ale Sonny? Bože.

Chtěla jsem pryč. Ať už z Jehel a špendlíků, nebo z celého Austinu, to jsem si nebyla jistá, ale nutkání prásknout do bot na mě doráželo ze všech stran. Proč jsem prostě nejela s Lanie do Clevelandu?

Tenhle strašlivý pocit zahanbení mi k ničemu nebyl. Na druhou stranu jsem se zavázala, že tu budu pracovat, a ty peníze jsem fakt potřebovala. Strašně moc jsem potřebovala, aby se cifra na mém bankovním kontu posunula aspoň o jednu desetinnou čárku.

Hrdost za mě účty nezaplatí.

Ale jiná práce třeba jo.

„Tak co, holka?"

Zvedla jsem oči a uviděla Blakea, zrovna vešel do salonu s hnědým papírovým sáčkem v ruce.

Můj úsměv působil nejspíš dost roztřeseně, protože se mi pořád klepaly ruce. Taky mi bylo blbě od žaludku a pořád jsem ještě nezavrhla myšlenku, že odsud uteču. Vědomí, že Sonny pracuje hned za rohem, takže za ním můžu jít, kdyby něco, a taky vědomí, že nutně potřebuju peníze, bylo to jediné, co mě udrželo na místě. „Čau, Blakeu."

„Máš s sebou nějakej žvanec?" zeptal se a zastavil před mým stolem.

Přikývla jsem, protože na víc jsem se nezmohla. Sendvič s džemem a burákovým máslem, co jsem si odpoledne připravila, pořád čekal v mojí kabelce.

Blake malinko přimhouřil blankytně modré oči a přejel jimi moji tvář. Nejspíš mu neušlo, jak mi zvlhl pohled. „Dex tě něčím vytočil?" zeptal se tiše.

Málem jsem popotáhla, ale to jsem nemohla, protože bych tím jeho slova jen potvrdila. A tak jsem chabě zavrtěla hlavou. Kdybych dávala větší pozor, došlo by mi, že okamžitě pojal podezření, že za můj stav

je zodpovědný Dex, takže musel vědět, že je něčeho takového schopný. Jako by to, že rozbrečí kdejakou holku, nebylo u toho blbce nic výjimečného.

Jenže Blake byl až moc vnímavý. Otevřel pusu, ale pak zvedl oči a podíval se za mě, a kývl hlavou směrem ke dveřím.

„Zduř," houkl, ale dál postával přímo přede mnou.

„Volal Slim, že nepřijde. Můžeš tu zůstat dýl?" zeptal se Dex, ten hajzl se sametovým, hlubokým, melodickým hlasem.

„Pro mě za mě." Můj holohlavý kolega pokrčil rameny a ještě jednou po mně nenápadně střelil pohledem. Poklepal prsty o desku stolu. „Nechceš něco k pití?" zeptal se. Vzedmula se ve mně vlna náklonnosti za to, jak ignoruje pitomce, který ve mně právě vyvolal pocit, že jsem nejhloupější člověk na zemi.

Něco k pití bych si dala, ale nebyla jsem si jistá, jak to bude dál s Dexem a nechtěla jsem riskovat, že tu vysomruju plechovku limonády a pak si ji budu muset zahanbeně odnést, a tak jsem zavrtěla hlavou.

Blake pokrčil rameny, obešel stůl a zamířil do zadní části salonu.

Koutkem oka jsem postřehla, že Dex dál stojí po pravé straně jen kousek ode mě. Poznala jsem to podle černé šmouhy trika na okraji mého zorného pole. Všechny moje instinkty křičely, ať vypadnu, ale nehodlala jsem to udělat, dokud on, ten zlý hajzl, něco neřekne.

Nějaká malá, sadistická část mého já se chtěla podívat jeho směrem, ale neudělala jsem to.

Will mi vždycky říkal, že v mojí tváři jde číst jako v otevřené knize. Neuměla jsem lhát a taky jsem se moc nechtěla dívat lidem do očí, když jsem se cítila mizerně, což jsem se cítila častěji, než jsem měla dobrou náladu. Nepřekvapilo mě, že na mně Blake hned poznal, že se něco děje, akorát nemohl vědět co, protože se vrátil až po tom neplánovaném verbálním výprasku, který jsem dostala.

„Hele –" spustil ten pohledný blb, ale Blake mě před dalším zahanbením zachránil, protože zrovna v tu chvíli na Dexe zavolal.

Zůstat tady bylo to poslední, po čem jsem toužila. A nechtěla jsem ani, aby si mě tu nechávali. Půlku života jsem strávila jako ubožačka závislá na velkorysosti jiných a rozhodně jsem v tom nechtěla pokračovat. V duchu jsem si opakovala, že tu zůstávám, protože nejde jen o to, že chci práci, ale že ji potřebuju. Sonny se navíc s těmihle lidmi kamarádil a já ho nechtěla ztrapnit. Možná když to vydržím pár týdnů a potom dám výpověď, nebude to tak hrozné, jako kdybych vysmahla hned teď. Fajn. Dva týdny.

Dva týdny zvládnu.

Celé roky jsem žila s nejistotou, jestli se vůbec dožiju dvaceti let. Dva týdny s příšerným šéfem nebudou horší než milion mnohem hrůznějších scénářů, které jsem si už prožila.

A tak i když se mi z představy, že tu zůstanu a pokořím svou hrdost, kroutily útroby, nehnula jsem se ani o píď. I když jsem rozhodně každou buňkou litovala, že jsem do téhle zatracené budovy vůbec kdy vstoupila.

* * *

Byla už skoro půlnoc, když předposlední zákazník, starší chlapík, na kterém Dex pracoval hodně přes dvě hodiny, konečně odešel – ale neodpustil si mrknutí mým směrem a „Dobrou noc, pusinko". Blake měl na tatérském křesle mladou holku s kalhotami staženými na půl žerdi a tetoval jí na pravou horní půlku motýla.

Za těch posledních pár hodin jsem s Dexem mluvila všehovšudy dvakrát a pokaždé to proběhlo asi takhle: „Dexi, přišel ten-a-ten, je objednanej." Ve skutečnosti jsem se ho chtěla zeptat, jestli svoji duši prodal ďáblu, nebo nikdy ani žádnou neměl.

Ale jakmile mi v hlavě cinkly peníze, přiměla jsem se říkat jen to, co bylo nutné.

Překvapilo mě, jak dobře tu jdou kšefty. Většina zákazníků se objednávala předem, ale jeden přišel jen tak.

Díky krátkému rozhovoru s Blakem jsem měla jasněji v tom, za co všechno tady mám zodpovídat. Mezi povinnosti provozní patřilo objednávání zásob – tetovací barvy, rukavice, piercingy atd., vedení účetnictví a placení účtů za elektřinu, vodu a tak. Brnkačka. O všechno ostatní se staral Dex – nošení hotovosti do banky i o splácení úvěrů a kreditních karet.

On a Blake se celou dobu měli co otáčet a já se mezitím bavila o pitomostech se zákazníky, kteří teprve čekali, až přijdou na řadu. Překvapilo mě, jak jsou všichni milí – teda kromě debilního Dexe.

A za celou dobu sem nepřišel ani jeden motorkář. Zvláštní.

Díky tomu všemu jsem se utvrdila v tom, že se svým nadřízeným nebudu mít moc co do činění. S tím zatraceným, otravným blbem, kterému to tu patřilo.

S podělaným hajzlem, kterému jsem tak trochu přála, aby chytil nějakou nemoc spodních partií. Ale jen něco, co se dá vyléčit.

Ze všech sil jsem se snažila nevracet se ke konverzaci, kterou jsem vyslechla, ale marně. Nešlo ani o to, jakým tónem mluvil, nejvíc mě zasáhla jeho slova.

A pokaždé mi znovu vehnala slzy do očí. Plynoucí čas ostré hrany nijak neohladil, pořád to bolelo. Jak mohl někdo být tak zlý? Nechápala jsem to a nedokázala jsem se přes to přenést.

Zkoušela jsem vymyslet nadávky, kterými bych ho mohla počastovat. Kokot. Slizkej hajzl. Slizkej hajzl s malým kokotem. No ne? Možná by nebyl tak permanentně naštvaný na celý svět, kdyby jeho pubické ochlupení nebylo delší než jeho plně ztopořený penis. Bože, hned jsem se zastyděla za to, že si představuju, co má v kalhotách, ale lepší urážku jsem nevymyslela.

Obvykle jsem pomstychtivá nebyla. Pokud mě něco naštvalo, během chvíle jsem nad tím mávla rukou. Hněv vyžadoval moc úsilí, a taky mě stresoval, a stresu jsem se musela vyhýbat, jak jen to šlo. Na světě navíc nebylo zas tolik věcí, kvůli kterým by stálo za to se zlobit.

Až dodnes.

Když jsem si poklidila stůl a vypnula počítač, otřela jsem konferenční stolek a uložila časopisy a šanony s fotkami tetování zpátky na místo. Zametla jsem před vchodovými dveřmi, pro případ, že by i tohle patřilo mezi moje povinnosti, a potom přestříkala čisticím prostředkem obrazy na stěnách, protože jsem přes den viděla pár lidí, jak se skla dotýkají. Takhle zblízka jsem mohla vidět, že v každém rámu jsou články a výstřižky se zmínkami o Jehlách a špendlících, nebo o Dexově práci.

Sice jsem se nesnažila je nějak pozorně číst, ale pár frází mě přece jen upoutalo. Hlavně když byly vyvedené směšně obřím písmem nebo nějak zvýrazněné.

„*Výtvarka byla ve škole jediný předmět, na který jsem poctivě chodil.*" Citát se skvěl přímo pod fotkou Dexe stojícího s rukama založenýma na hrudi před studiem. Typické.

„*Je to závislost*", hlásal jiný článek.

A pak tu byl jeden, nad kterým jsem protočila panenky. „*Teď už se za to nezatýká.*"

Bla bla bla.

Zrovna jsem leštila další sklo, když jsem uslyšela: „Ritz."

Poznala jsem Dexův hlas, hluboký a sytý, ochraptělý baryton. Být to kdokoli jiný, klidně bych ho poslouchala celý den, ale Dex? Naprosto by mi stačilo, kdybych ho nemusela slyšet tak, řekněme do konce života.

„Ritz."

Teď si chtěl povídat? Ha. Střík la jsem leštidlo na další sklo a otřela ho.

„Kotě."

Hajzl. Udělala jsem krok do strany a nastříkala další rám.

„Kotě, mluvím s tebou. Přestaň na chvíli s tím piglováním," pronesl a okamžité podráždění v jeho tónu naznačovalo, že tenhle chlap není zvyklý něco říkat dvakrát.

Sice se mi vůbec nechtělo, ale nechala jsem čištění a otočila se k němu. Stál hned vedle stolu s rukama strčenýma v kapsách.

„Co?“ prskla jsem, ale oči jsem nezvedla výš než k jeho krku.

„Ritz,“ zopakoval oslovení, které použil jako první.

„Jmenuju se –“ chtěla jsem ho opravit, ale skočil mi do řeči.

„Koukni se na mě.“

Ne.

Dala se už kapavka vyléčit?

Zatnula jsem zuby. „Neřekl jsi mi, co mám dělat, než tu skončíte, tak jsem si řekla, že uklidím. Blake říkal, že už jsi –“ mluvila jsem k jeho ohryzku překvapivě klidným hlasem. Jeden by skoro nepoznal, že tu po většinu pracovní doby polykám slzy.

„Podívej se na mě,“ přerušil mě Dex.

Musela jsem přemoct všechno, co mě drásalo po jeho krutých slovech, ale nakonec jsem pomalu zvedla hlavu a podívala se mu do očí.

„No?“ Bylo to, jako by mi to slovo někdo vytáhl z hrdla rezavými kleštěmi.

V jeho průzračně modrých očích se mihla jakási nerozluštitelná emoce. Asi deset vteřin jsem mu neochotně opětovala pohled, ale pak jsem se otočila a znovu začala leštit rámy.

Dex nahlas vydechl a pak to znělo, jako by si promnul ruce. „Musíš se trochu vzmužit,“ zavrčel.

Bože můj. První člověk, kterému jsem za celý svůj život měla sto chutí dát pěstí do ksichtu, byl metr devadesát vysoký motorkář, který podle všeho někoho zmlátil a pak za to šel sedět. Ze všech lidí na světě, kde je i množina těch, kteří jsou menší než já, jsem chtěla do rozkroku nakopat zrovna tohohle. Ne Sonnyho, nebo třeba i Tripa, ze kterého jsem neměla pocit, že by se mě na oplátku pokusil zavraždit.

Naježila jsem se a zaskřípala zuby.

Tenhle flek potřebuju.

Tenhle flek potřebuju.

Tenhle flek potřebuju.

„Otři taky stoly, jo?“ dodal ještě tichým hlasem, který ostře kontrastoval s přísným, nesmlouvavým tónem, který jsem od něj slyšela

před chvílí. Jak mohl být ten chlap schopný mluvit se mnou tímhle hlasem potom, co za hrůzy ze sebe sypal předtím?

Kývla jsem a opět spolkla ten odporný pocit. „Dobře."

„Jo?"

Zadržela jsem v sobě dlouhý povzdech a zabodla oči do nadpisu jednoho ze zarámovaných článků, hlásajícího „Potetuj mě!" Dál jsem otírala šmouhy ze skla. Nehodlala jsem se s ním přít, nechtěla jsem si příliš brát k srdci, že si ani nezapamatoval moje jméno, a rozhodně jsem neměla v úmyslu dávat najevo, jak mizerně se kvůli němu cítím. Ve skutečnosti to všechno jen posílilo moje odhodlání najít si jinou práci.

Moje hrdost zvítězila, protože už jsem se na něj ani nepodívala. Dex ještě chvíli stál na místě, a když mě o dvacet minut později Blake doprovodil k mému autu, ani jsem se neohlédla.

Ať jde do prdele. Ne do háje, nebo do hajzlu. Do prdele. Zasloužil si tohle slovo za to, jak debilně se zachoval, a Bůh je mi svědkem, že si silné výrazivo šetřím jen pro zvláštní příležitosti.

To, že jsem se podvolila svému svědomí a nedala výpověď z úcty k Sonnymu – a potřebě peněz –, ještě neznamenalo, že jsem musela svého šéfa mít jakkoli v oblibě. Neznamenalo to, že musím zapomenout na to, co jsem vyslechla, a prostě ty jeho jedovaté kecy přejít.

Podělanej kokot.

* * *

„Stalo se něco?"

Sonnyho chytne amok. Normálně se mu bude vzteky kouřit z uší i ze zadnice. Bylo mi to jasné.

Celý svůj život jsem ho podceňovala. Jako malá jsem si myslela, že mě nenávidí, protože já a Will jsme žili s tátou, a on ne. Sonny se musel spokojit s jednou návštěvou ročně, a i to vydrželo jen do doby, než byl dost starý na to, aby našeho tátu poslal do hajzlu. V pubertě jsem si myslela, že by mu pohromy, co se mi vršily v životě, byly ukradené.

Jenže fakt byl ten, že nebyly. V dospělosti se Sonny stal jednou z nejstálejších osobností v mém životě, i když žil přes patnáct set kilometrů daleko.

Jasně, nevyrostli jsme spolu. Sonny žil v Austinu se svojí mámou, zatímco já přišla na svět devět let po něm a dětství strávila na Floridě. Když jsem byla mladší, zvykli jsme si vídat se jednou do roka, když mě a Willa táta vzal do Austinu za Sonnym na návštěvu. Tím pádem jsem jako dítě nezažila přespříliš ochranitelského staršího bráchu, to až když měl Sonny věk na to, aby mohl sám řídit, a tou dobou už byl táta dávno pryč.

Sonnymu Taylorovi, jehož máma nenáviděla Curta Taylora tak silně, že jakmile Sonny odmaturoval, odstěhovala se z Texasu, na mně záleželo. Měl mě svým vlastním způsobem rád a dokázal číst v mojí tváři.

Takže když jsem vešla do domu, pořád spíš ublížená než naštvaná z toho, co jsem odpoledne bezděky vyslechla, okamžitě to na mně poznal a začal pátrat jako Sherlock Holmes.

A teď jsem se trochu bála mu o tom říct, protože jsem slíbila, že už nebudu lhát. A odpustky za lhaní mi došly, když jsem mu neřekla, že mi v paži našli další rakovinné buňky.

„Iris, vyklop to," naléhal.

Sakra. Křestním jménem mi nikdy neříkal.

Rychle jsem ze sebe vysypala tu epizodku, cítila jsem se zas jako malé dítě, co jen chce, aby mu máma nebo táta pofoukali bebí.

Dexova slova mi jako bumerang zase svištěla hlavou. Jakmile jsem vešla do Sonnyho domu, udeřila mě znovu přímo na solar.

Ten chlap byl prostě kokot. Hajzl, co se neuměl přenést přes to, že nikdo není dokonalý.

Kdykoli jsem byla v nemocnici – a že jsem tam byla mockrát –, potkávala jsem tam lidi, co nedokázali pustit k vodě svůj vztek. Roztrpčení a frustraci z karet, které jim osud rozdal. Rozuměla jsem jim. Vážně. Kdyby se rozdávaly ceny za to, kdo nejlépe chápe, jaké to je myslet si, že je život nespravedlivý, nejspíš bych vyhrála několik let v řadě.

Jenže v určitou chvíli toho prostě musíte nechat. Nechtěla jsem do konce života být zapšklá bába.

A tak jsem teď musela pracovat pro zatrpklého, zlého hajzla, co z každého vysaje veškerou radost.

„O nic nejde, Sonny. Fakt. Je mi ukradený, co si myslí."

Ulhaná lhářka. Že mi jazyk neupadne.

Sonny zkroutil rty způsobem, který jsem předtím viděla jen jednou. Pod hustým zrzavě hnědým plnovousem doutnal jen sotva zadržovaný vztek. „Zasranej debil," ucedil skrz zaťaté zuby, načež naklonil hlavu na jednu stranu a pak na druhou. Zhluboka vydechl. „Rozmlátím mu ciferník."

Myslel to smrtelně vážně. Byl tak odhodlaný bránit moji čest, že jsem se neudržela.

Vyprskla jsem smíchy.

„To je dobrý," chechtala jsem se. „Sonny, to je fakt v pohodě. Nech si to mlácení na jindy." Znovu jsem se zasmála. „Nebo aspoň na dobu, až si najdu jinou práci, jo? Pak mu můžeš klidně vyrazit všechny zuby a přelámat hnáty, jak je libo."

Přimhouřil oříškové oči, věrnou repliku těch mých. A pak zvedl koutek rtů v nepatrném pousmání. „Hnáty taky?"

Pokrčila jsem rameny. „Proč ne? A až budeš u toho, vyřiď mu, že je totální idiot."

Sonny potřásl hlavou, v tu chvíli už se zubil od ucha k uchu. „A to jsem o tobě říkal, jaká jsi slušňačka. Moje malá ségra chce, abych někomu zpřerážel hnáty. Ris, ty mě snad ještě rozbrečíš." Naklonil se nad křeslo, v němž jsem seděla, a prohrábl mi vlasy. „To je moje holka."

Odfrkla jsem si a ruku mu odstrčila.

O chvíli později ale zase zvážněl. „Takhle s tebou nikdo mluvit nebude, jasný? Je mi fuk, jestli je to další člen klubu nebo nějakej náhodnej debil na ulici. Jestli si na tobě někdo bude vybíjet vztek, dostane ode mě nakládačku, že to neviděl."

Bože. Kde byl, když si ze mě v patnácti spolužáci utahovali? Rychle jsem tu myšlenku zahnala, přikývla jsem a ještě víc se uvelebila v křesle, aby viděl, že jsem v pohodě.

„To víš, že jo, tati." Uculila jsem se na něj. „Přestaň se kvůli mně stresovat, jo?"

Z toho, jak zatínal čelist, jsem poznala, že se mu úplně nechce to nechat být, ale nehádal se se mnou.

„Fajn, ale oblečení si budeš nosit, jaký chceš, jasný, mrně? Vem si oblek s vestičkou a sakem, jen abys ho vyprudila," zabručel. Ještě jednou se naklonil a chtěl mi zase cuchat vlasy, ale ohnala jsem se po něm.

Potom vstal, vylovil z kapsy mobil a mlčky zmizel v chodbě vedoucí k jeho ložnici.

Tak moment…

Sonny nebyl zrovna mlčenlivý typ.

„Co tam děláš?" houkla jsem za ním.

„Nic!"

O minutu později začal mezi čtyřmi stěnami své ložnice řvát.

Co jsem to udělala? Vyplížila jsem se do chodby a snažila se odposlouchávat. Jenom na chviličku. Nic víc.

„– ses posral? … Je nesmělá, bojí se cizích lidí, Dexi. Myslíš, že jí to tvoje chování nějak pomáhá? … Ne. Ne. Představ si, že je to tvoje ségra. Jak by ses kurva cejtil, kdyby o ní někdo řekl, že je idiot a cuchta… No, ale to je Lisa, ne Ris. Představ si, že je to Marie… Posloucháš mě vůbec? Co když – ne. Jdi do prdele, Dexi. Jestli tě něco nasere, tak si to nevybíjej na ní. Chováš se jako totální čurák –"

Možná mi to vyčarovalo úsměv na rtech. Možná.

KAPITOLA PÁTÁ

Další den jsem se oblékla jako obvykle. Khaki kalhoty a bílá košile s dlouhým rukávem byly jako můj vztyčený prostředníček směrem k Dexovi. Všechny tyhle pomyslně vztyčené prostředníčky mi pomáhaly cítit se silnější. Aspoň o trošičku.

Když jsem ve tři čtvrtě na čtyři dorazila, Dex mě jen sjel pohledem a nic neřekl. A já taky ne.

Odtažité mlčení – a uhýbání pohledem – mi vydrželo celých osm hodin pracovní doby. Osm hodin jsem se Dexovi zvládla vyhýbat tím, že jsem místo něj otravovala Blakea. Se svým šéfem jsem mluvila, jen když potřeboval něco zadat do kalendáře, nebo když za ním přišel klient.

A pokaždé jsem u toho cítila nepříjemný tlak za krkem. Moje tělo mi beze slov připomínalo jeho ledabylou krutost. Měla jsem z něj pocit, že bych si měla zajít na tetanovku. Skoro celou včerejší noc jsem probděla a přemítala, proč mi tak strašně vadí, že si o mně myslí, že jsem blbá. Vždyť to byla jeho vina, že jsem nechápala, co tu mám dělat, no ne?

Takový krásný chlap a přitom totální hajzl. Jak jinak.

V hloubi duše jsem tak trochu chtěla na celou tu věc zapomenout. Předstírat, že neměl chvilkové zatmění a nemluvil do telefonu tak, jak jsem si byla jistá, že se Sonny a zbytek členů WMC vyjadřují úplně normálně. Jenže to nešlo. Prostě ne. Kdy se ze mě stal člověk, co nedokáže odpouštět, to jsem netušila.

Dokonce i když si Lanie bez dovolení půjčila moje auto a nabourala ho, nezlobila jsem se na ni víc než pár hodin. Když mi Will ztratil mobil, vydržel mi hněv tak hodinu. A když jsem dostala výpověď

z práce, byla jsem spíš smutná než naštvaná. Věci se daly nahradit, takže jsem se kvůli nim nikdy dlouho nerozčilovala.

Jenže kdykoli jsem zahlédla jeho, Dexe, hruď se mi sevřela něčím ošklivým.

Když procházel kolem, dovolila jsem svým očím vystoupat maximálně k jeho krku a nezávisle na tom, že to byl kretén, jsem pohled na jeho tetování – a tělo – brala jako lekci v tom, jak mohou vypadat tetování. Prostě profesionální zájem. Po občasném zkoumavém pohledu jsem zjistila, že jeho rukávy jsou naprosté protiklady.

Pravou paži měl pokrytou souvislou černou vrstvou inkoustu přerušovanou spirálou obdélníků obklopených nádhernými obrysy květin v černé, šedé a tělové barvě. Kromě těch květin to ale byla skoro až lesklá černá kůže a při pohledu na ni mě skoro rozbolela vlastní paže.

Jeho levačka hýřila barvami zhruba tak, jak by se u mužského, co snad nenosil nic jiného než černá trika, dalo čekat. Neuměla jsem lidi pozorovat zrovna diskrétně, takže jsem rozpoznala jen náznak čehosi, co vypadalo jako černé křídlo obepínající jeho biceps a horní část nadloktí, s jasně červenými, modrými a šedými trojúhelníky, které se kupily na rameni a postupně bledly až k zápěstí.

Nebudu lhát. Tetování na jeho pažích, jediná, která jsem mohla vidět, ačkoli jsem měla pocit, že jimi to rozhodně nekončí, byla fakt sexy. A tím myslím fakt extrémně sexy.

Jenže bylo jedno, jak sexy jsou jeho kérky nebo jak žilnaté a vyboulené má bicepsy, když přikládá tetovací strojek ke kůži zákazníka, nebo i když jen stojí s rukama založenýma na hrudi, zatímco já se ho ze všech sil snažím ignorovat – Dex, můj šéf, byl kretén. A já nehodlala předstírat, že mi jeho hajzlovství nevadí. Ani jednou jsem ho neviděla se pousmát nebo říct něco milého komukoli jinému než klientům. Já a Blake jako bychom neexistovali. Teda hlavně já.

Před zákazníky byl uvolněný pohodář. Úplně jiný člověk. Kdybych nebyla tak umanutá v rozhodnutí ho nenávidět, věci, které občas jen tak plácl, by mě rozesmály.

Ale to jsem si zakázala.

Takže jsem v duchu soudila, že můj pracovní den sestával z: a) ignorování Dexe, b) vyhýbání se Dexovi a c) postupného poznávání nových kolegů.

Během těch pár vzácných příležitostí, kdy jsem s Dexem mluvila, jsem se dívala na jeho pravé ucho. Nebo na levé. Potom jsem se zaměřila na malý, skoro neviditelný strup v jeho obočí, protože jsem se mu nedokázala dívat do tváře, aniž by se moje zrádné srdce rozbušilo.

Vinila jsem z toho svůj cyklus. Blížila se mi menstruace, takže mi bláznily hormony. Opravdu. S jeho ostrou čelistí nebo faktem, že když se naklonil nad můj stůl, aby něco zadal do počítače, viděla jsem skrz jeho tričko obrys jeho zádových svalů, to nemělo vůbec nic společného.

Možná to ode mě bylo dětinské, ale nemohla jsem si pomoct. Doufala jsem, že se časem přes to, co jsem vyslechla, nějak přenesu. Jenže to zjevně bude nějakou dobu trvat a já jsem se svým PMS nehodlala nic lámat přes koleno.

A ta „nějaká doba" mohla klidně znamenat, až půjdu do důchodu. Tak silně se mi jeho slova vypálila do paměti.

Místo toho jsem se soustředila na hledání nové práce. Což k ničemu nevedlo. Všechna pracovní místa byla buď moc daleko, nebo za málo peněz. A to znamenalo, že budu muset hledat mnohem usilovněji, jinak zkejsnu tady.

Druzí dva tatéři, co ve studiu pracovali s Blakem a Dexem, mi ale byli nečekaně sympatičtí. Slim byl hezký, vysoký hubeňour s rezavými vlasy, který mě vždycky vřele zdravil. Připadal mi extrémně milý a extrovertní. Blue byla holka o několik let starší než já s růžovým melírem ve vlasech a mluvila tak potichu, až jsem měla pocit, že než tu dám výpověď, naučím se odezírat ze rtů.

Jediné, kvůli čemu to ve mně pořád doutnalo, byl Kokot Dex a fakt, že jsem pořád něco kazila, protože jsem se snažila všechno naučit sama, jen abych si mu nemusela říkat o pomoc.

Zatracený debil.

Když jsem nebyla v práci, mohla jsem dělat, že neexistuje. Zaměstnala jsem se uklízením Sonnyho domu, postupovala jsem pomalu a metodicky. Myslím, že prach u něj naposled někdo utíral ještě předtím, než ten dům koupil. Špína, neorganizovaná sbírka dévédéček a různě poházené oblečení dráždily moje lehce obsedantní uklízecí tendence.

Během pracovní doby mi pak sice bylo trapně, ale aspoň jsem se sblížila s kolegy, se kterými jsem měla prostor Jehel a špendlíků sdílet, dokud si nenajdu novou práci. Slim zrovna dokončil jedno tetování, rozloučil se s klientem a sedl si na kraj mého stolu, s nohou přes nohu, jak jsem ho vídala sedět i u jeho stanoviště. To jeho překládání nohy přes nohu se mi celkem líbilo.

„Iris, že jo?" zeptal se.

Přikývla jsem a nepatrně se pousmála. „Jo."

„Pracuješ v tetovacím salonu poprvý?" Uhladil si rukou delší zrzavé vlasy, na koncích se mu kroutily.

Z nějakého divného důvodu jsem se s tímhle týpkem cítila od první chvíle příjemně, a možná to bylo těmi bláznivými, od přírody zrzavými vlasy, bleskem z Harryho Pottera, který měl vytetovaný za uchem, nebo tím, jak křížil nohy, ale nebyla jsem si jistá. Každopádně jsem si pustila pusu na špacír. „V tetovacím salonu jsem počtvrtý, ale nikomu to neříkej." Vykulila jsem na něj oči.

Slim ostře nasál vzduch a nebýt jeho pobaveného úšklebku, bála bych se, že jsem podle něj jako člověk neobstála. „Nekecej?"

„Nekecám."

Trochu si poposedl, aby na mě líp viděl, pořád s nohou přes nohu, a já měla přímo před očima tetování kapra koi, které měl na pravém předloktí. „Máš kérky?"

Trochu zahanbeně jsem zavrtěla hlavou.

„Piercingy?"

Rozhořely se mi tváře, ale i tak jsem znovu zavrtěla hlavou. „Počítají se náušnice? V lalůčcích i v chrupavce."

Zazubil se tak široce, až jsem si říkala, jestli ho to nebolí. „Děláš si srandu."

„Nedělám." Jeho úsměv byl nakažlivý. „Kolik jich máš ty?"

„Moc ne." Slim ukázal na roztahováky, co mu napínaly ušní lalůčky. „Dva." Pak vyplázl jazyk. „Tři." Nakonec naštěstí jen ukázal na pravou stranu svého hrudníku. „Čtyři."

Vytřeštila jsem oči.

„Blakeu! Kolik máš piercingů?" houkl nahlas, aby ho Blake na druhé straně přepážky slyšel.

„Sedm!"

Slim kývl. „Blue se nepočítá, protože ta jich má nejmíň deset, a Dex už má myslím jenom tři." Zvedl hlavu a laškovně se uculil. „Měla by sis taky jeden pořídit." Odmlčel se. „Nebo tři."

Zvedla jsem ruce a pokrčila rameny. „Možná." Málem jsem se prokecla, že jsem o tom už uvažovala, ale nakonec jsem udržela jazyk za zuby.

Slim se pomalu zvedl a poplácal si zadní kapsu kalhot. „Dojdu si vedle do lahůdek pro sendvič, chceš taky něco?"

„Ne, dík." Takový hodný kluk.

„Blakeu, chceš něco od Sal?" zavolal.

„Klobásu, ale pořádnou," odpověděl a pak dodal ještě něco, co znělo jako „pečivo".

To už jsem ale neslyšela, protože právě v tu chvíli se to stalo.

Nemělo mě to překvapit. Měla jsem ten nejhorší zlozvyk v celém vesmíru, a ten spočíval v tom, že jsem bez přemýšlení plácla první blbost, co mi slina přinesla na jazyk. Ráda jsem to sváděla na geny, protože máma, babička a brácha to měli stejně. A vůbec, i Sonny často plácl cokoli, co mu zrovna blesklo hlavou, a to byl přitom z druhé strany rodiny.

V některých rodinách se dědí věci jako špatný zrak nebo řídnutí vlasů. U nás se z máminy strany dalším generacím předává slovní průjem. Přidejte si k tomu fakt, že jsme s Willem tenhle vtip používali

pokaždé, když k tomu vyvstala příležitost, takže to bylo zkrátka nevyhnutelné.

A tak ze mě spolu s pobaveným uchechtnutím, které museli slyšet všichni v salonu, vypadlo to nejhloupější lejno, co jsem mohla plácnout. Byl to instinkt.

„To říkala tvoje máma."

Ticho.

Následovalo zatraceně těžké ticho.

Tři vteřiny ticha, které se rozpínalo celým podnikem. Po mých slovech dokonce umlklo i bzučení tatérského strojku.

A potom všichni – Slim, Blake, Blue a zákazník, kterého právě tetovala – vyprskli smíchy. Přímo vyli. Kvíleli smíchy a chytali se za břicho.

Kruci.

Blake se čelem opřel o přepážku a ramena se mu chvěla. Slim si zakryl obličej štíhlýma rukama umělce a hruď se mu otřásala.

„Fakt jsem to řekla, nebo se mi to jen zdálo?"

Bouchla jsem čelem do stolu. „Panebože, Blakeu, sorry," mumlala jsem. „Prostě to… ze mě vypadlo."

„Dobře tě dostala," vyštěkl někdo z nich těsně předtím, než se mu z hrdla vydralo cosi, co znělo jako řev, který přešel v zachechtání.

„Čemu se tu kurva tlemíte?" zeptal se kdesi za mnou známý melodický hlas.

Neměla jsem dost síly se na něj podívat, protože jsem umírala studem.

Chtěla jsem se hanbou propadnout do země, protože jsem byla a) úplně blbá a b) úplně blbá. Tyhle lidi jsem pořádně neznala a dělám tu košilaté vtipy?

Blake se rozchechtal ještě hlasitěji a Slim ze sebe vysoukal několik slov. „Blake – Iris – klobásu," zajíkal se.

Naklonila jsem hlavu a probodla Slima tím nejostřejším pohledem na světě. Nejspíš jsem nevypadala ani tak naštvaně, ale spíš jako bych měla zácpu. „Vždyť už jsem se omluvila."

„Tak co je?“ domáhal se znovu Dex.

Někdo mě poplácal po hlavě, která se pořád tulila k nalakovanému černému dřevu stolu.

„Pověz mu, cos říkala,“ pobízel mě Slim. „Když to říkáš ty, je to vtipnější.“

Zaúpěla jsem.

„Kurva tak už mi někdo řekněte, co je tu k smíchu. Nepotřebuju slyšet celej tvůj životní příběh,“ zavrčel Kokot.

Slim pobaveně vzdychl a pak mu s pochechtáváním převyprávěl začátek s Blakeovou žádostí o pořádnou klobásu.

Původní čtyřka se znovu nahlas rozesmála, což mě taky rozesmálo, protože co si sakra počnu? Rozbrečím se? Možná.

Slim a Blake hýkali tak, že sotva popadali dech, ale Blue opět zapnula tetovací strojek, vzduchem se neslo jeho bzučení.

„Ritz? Cos teda řekla?“ zeptal se Dex frustrovaným tónem, který zněl úplně stejně jako ten, co na mě použil, když jsem se ho svůj druhý den v práci zeptala, jestli by mi mohl pomoct.

Vzpomínka na jeho včerejší slova byla jako studená sprcha. Během chvíle jsem zcela vystřízlivěla a jen jsem mrkáním zaháněla zahanbené slzy, které mi vytryskly, když jsem se začala smát své debilní poznámce.

„Bylo to nevhodný, už jsem se omluvila,“ zopakovala jsem a uhnula šéfovi očima. Podívala jsem se na Slima, který si pořád zakrýval tvář.

„Tak už to do prdele vyklop, nebo tady zhebnu,“ nadával Dex, ale znělo to spíš zvědavě než rozzlobeně.

K čertu s tím. Jestli mě vyhodí za blbý, přisprostlý vtip, tak ať. A jestli budu muset dělat další debilní vtipy, abych Kokota přiměla, aby mě na hodinu vykopnul, byla to oběť, kterou pro tým Iris přinesu. Jenom jsem doufala, že do té doby už budu mít jinou práci.

Zvedla jsem oči ke krátkému strništi na jeho bradě. Za ty dvě vteřiny, co jsem mu zírala do obličeje, jsem vydedukovala, že jeho vousy měly stejně inkoustově černou barvu jako jeho vlasy. Což bylo sexy, dokud jste nezjistili, jaký je to hajzl.

„Řekla jsem Blakeovi, že to říkala jeho máma." Dex zamrkal. „Víš co, že chce pořádnou klobásu." Vydechla jsem a znovu střelila pohledem po zrzavém kolegovi, který mě takhle předhodil lvům a přinutil mě promluvit s mým úhlavním nepřítelem.

Dex ale mlčel jako zařezaný.

Jasně že neměl smysl pro humor. Když někdo nemá duši, asi ho na vtipy moc neužije. Ta myšlenka mě skoro rozesmála.

Můj šéf se na mě jen dlouze zadíval, pronikavým, odzbrojujícím pohledem. Jeho modré oči mi propalovaly tvář, načež štěkl na Slima, ať si jde uklidit stanoviště, abychom odsud mohli všichni co nejdřív vypadnout. Ještě to ani nedořekl a já vycítila, že i Blake už to zabalil.

Od téhle epizody se mnou nepromluvil víc než čtyři slova, až do pátku.

Bylo chvíli po páté a v salonu bylo mrtvo. První zákazníci byli objednaní až na osmou, takže jsem nečekala, že by sem do té doby někdo zabloudil. Začala jsem procházet katalogy, které jsem našla v šuplíku stolu, abych se seznámila s náčiním, které je v tatérském studiu potřeba. Jenže nakonec se přece jen někdo objevil. Dva motorkáři, kteří zajeli k parkovacímu místu na ulici před salonem, jako by jim patřila celá budova i silnice. Na sobě měli záplatované černé kožené vesty, mohlo jim být něco přes pětatřicet, možná ke čtyřiceti, a oba měli masivní plnovous. Jen co překročili práh, začali se rozhlížet.

Členové WMC.

„Zdravíčko," zavolala jsem na ně.

Jeden z nich – ten, co vypadal starší a podle panděra měl monogamní vztah s basou piv – na mě kývl. „Je tu Dex?"

Přikývla jsem.

Ten druhý – svým způsobem docela atraktivní chlap, s tmavými vlasy staženými do krátkého culíku – na mě mrkl. Měla jsem pocit, že je to ten, co se s ním Dex v den mého příjezdu pohádal v baru. „Dojdeš pro něj, zlato?"